

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 476/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Bottova 2A, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/43/2022 z 22. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] doručenu ústavnému súdu 28. marca 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 2Svk/43/2022 z 22. decembra 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhujú napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiadajú priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Tejto ústavnej sťažnosti predchádza ústavná sťažnosť sťažovateľov, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 469/2015-48 z 19. januára 2016 tak, že vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10Sžr/80/2014 zo 17. júna 2015, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, pretože pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľov [vystupujúcich v procesnom postavení zúčastnených osôb

v 1. až 3. rade a domáhajúcich sa v správnom konaní vydania nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. k) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“)] proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5Sp/2,3/2013 z 28. apríla 2014 vôbec nereagoval na podstatné argumenty sťažovateľov, že „*Obvodný pozemkový úrad v Bratislave v ich reštitučnej veci postupoval v súlade s názorom ústavného súdu vysloveným vo veci I. ÚS 154/08, z ktorého jednoznačne vyplýva, že výška kúpnej ceny nemôže byť jediným kritériom pre určenie, či kúpna zmluva bola alebo nebola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok...*“, a že najvyšší súd sa zjavne odklonil od svojej judikatúry, keď v úplne rovnakej veci inej reštituentky (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/193/2010 z 24. augusta 2011) rozhodol opačne, svoj odklon od svojej predchádzajúcej judikatúry nijako nevysvetlil, čím je jeho rozhodnutie voči sťažovateľom nielen diskriminačné, ale aj arbitrárne [odkazuje síce na svoju judikatúru napr. sp. zn. 10 Sžr/16/2011 (rozsudok z 29. júna 2011) a sp. zn. 1 Sžo 191/2008 (rozsudok z 21. apríla 2009), ale túto judikatúru vo vzťahu k uvádzanej judikatúre najvyššieho súdu a ani k nálezu ústavného súdu bližšie neanalyzuje a nevysvetľuje]. Po vrátení veci na ďalšie konanie bolo povinnosťou najvyššieho súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov, pričom v novom rozhodnutí sa mal náležitým spôsobom vysporiadať s podstatnými námietkami sťažovateľov, zohľadňujúc pritom okolnosti posudzovaného prípadu, ako aj svoju vlastnú judikatúru a judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa danej problematiky.

3. Najvyšší súd následne uznesením sp. zn. 10Sžr/65/2006 z 29. júna 2016 rozsudok krajského súdu sp. zn. 5Sp/2-3/2013 z 28. apríla 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby sa zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľov, pokiaľ majú relevanciu z hľadiska posúdenia nápadne nevýhodných podmienok v novom rozhodnutí.

4. Krajský súd v ďalšom konaní rozsudkom sp. zn. 5Sp/2/2013, 5Sp/3/2013 z 29. marca 2017 zrušil rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, pozemkového a lesného odboru (pôvodne Obvodného pozemkového úradu v Bratislave) sp. zn. 1108/92, zn. 5051/12/456/07/MBE z 28. septembra 2012 a vec mu vrátil na nové konanie.

5. Na základe odvolania sťažovateľov najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10Sžr/19/2017 z 24. januára 2018 zrušujúci rozsudok krajského súdu sp. zn. 5Sp/2/2013, 5Sp/3/2013 z 29. marca 2017 potvrdil ako vecne správny.

6. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžr/19/2017 z 24. januára 2018 sťažovateľa napadli ústavnou sťažnosťou, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 331/2018-20 z 23. mája 2018 odmietol ako zjavne neprípustnú, keďže v čase jeho rozhodovania sa predmetná vec nachádzala opätovne v štádiu konania pred orgánom verejnej správy (okresným úradom).

7. Medzitým Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor rozhodnutím sp. zn. 1108/92, OU-BA-PLO-2019/013705-020/MAG zo 16. októbra 2019 rozhodol, že sťažovatelia nie sú oprávnenými osobami podľa § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“) a že nespĺňajú podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. k) reštitučného zákona, keďže vlastníctvo k pozemkom neprešlo na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy

uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], a preto sa im nepriznáva vlastnícke právo a ani právo na náhradu.

8. Odvolanie sťažovateľov Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, pozemkový referát rozhodnutím sp. zn. OU-BA-OOP6-2020/009869-020/GBA z 28. januára 2020 zamietol a rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, pozemkového a lesného odboru č. k. 1108/92, zn. OU-BA-PLO-2019/013705-020/MAG zo 16. októbra 2019 potvrdil.

9. Správnu žalobu sťažovateľov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru opravných prostriedkov, pozemkového referátu sp. zn. OU-BA-OOP6-2020/009869-020/GBA z 28. januára 2020, krajský súd rozsudkom č. k. 1S/59/2020-166 z 12. mája 2022 zamietol ako nedôvodnú. Krajský súd, súc viazaný názorom najvyššieho súdu, v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že tieseň a nápadne nevýhodné podmienky je potrebné posudzovať oddelene, aj keď spolu z podstaty veci súvisia. Podľa jeho názoru v posudzovanom prípade nebol preukázaný nátlak vo vzťahu k sťažovateľom aj s poukazom na to, že v prípade vyhrážok, na základe ktorých vykoná niekto niečo, čo by inak nevykonal, musí ísť o vyhrážky vyslovené, konkretizované, protiprávne, ako aj uskutočniteľné, ani nešlo o taký objektívny hospodársky, sociálny alebo psychický stav, ktorý takým spôsobom a závažnosťou doliehal na nich pri uzatváraní kúpnej zmluvy a obmedzoval ich v slobode rozhodovania do takej miery, že urobili taký právny úkon, ktorý by inak neurobili. Poukázal na to, že hrozba vyvlastnením nemôže byť posúdená ako tieseň, pretože v čase uzavretia kúpnej zmluvy išlo o legálny postup v zmysle platných právnych predpisov (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžr/31/2011 z 29. júna 2011). Zotrval na názore, že v posudzovanom prípade nebolo preukázané ani to, že kúpna cena 50 323 Kčs bola stanovená v rozpore s v tom čase platným cenovým predpisom (vyhláškou Slovenského cenového úradu a Ministerstva financií Slovenskej socialistickej republiky č. 47/1969 Zb. o cenách stavieb v osobnom vlastníctve a o náhradách pri vyvlastnení nehnuteľností), že pozemky v uvedenej lokalite boli predávané za vyššie sumy a že za odpredávanú kúpnu cenu si sťažovatelia nemali možnosť obstarat' nehnuteľnosť rovnakej alebo obdobnej kvality a kvantity. Kúpne zmluvy, ktoré boli doložené v administratívnom konaní, jednoznačne preukazujú, že kvôli plánovanej výstavbe „konzulátu MLR“ sťažovatelia s Ministerstvom výstavby a techniky Slovenskej socialistickej republiky, zastúpeným Investingom, štátnym podnikom pre investičnú výstavbu, uzavreli v roku 1977 kúpnu zmluvu za identických podmienok ako iní predávajúci, t. j. s kúpnu cenu 15 Kčs/m². Nič na tom nemení, že plánovaná výstavba sa napokon nezrealizovala.

10. Najvyšší správny súd (zriadený s účinnosťou od 1. januára 2021 ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov so začiatkom výkonu svojej činnosti od 1. augusta 2021) napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľov zamietol ako nedôvodnú (§ 164 Správneho súdneho poriadku). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o opakovane uplatnenú kasačnú námietku týkajúcu sa situácie, že „sa reštituentom pri návrhu dohody o kúpe sporných nehnuteľností vyhrážali vyvlastnením vo verejnom záujme, pričom verejný záujem (účel predaja) nebol nikdy po predaji naplnený“, § 6 ods. 1 písm. k) reštitučného zákona nepočíta s možnosťou vydania nehnuteľností v prípade, že nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý mala byť vyvlastnená. S touto situáciou zákonodarca počítal v prípade, kedy bola nehnuteľnosť aj reálne vyvlastnená za náhradu v zmysle § 6 ods. 1 písm. m) reštitučného zákona, čo však nebol prípad

sťažovateľov. K tomu najvyšší správny súd v kontexte naplnenia podmienky existencie tiesne zhodne s krajským súdom dodal, že hrozba vyvlastnením nemôže byť posúdená ako stav objektívne vyvolávajúci tieseň, pretože v čase uzavretia kúpnej zmluvy išlo o legálny postup podľa v tom čase platných právnych predpisov (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžr/31/2011 z 29. júna 2011). Zároveň platí, že k naplneniu deklarovaneho verejného záujmu, ktorému malo odkupovanie pozemkov a avizované vyvlastnenie slúžiť, ani nedošlo, tak ako už bolo uvedené, z dôvodu odopretia uzavretia kúpnych zmlúv zo strany niektorých vlastníkov dotknutých pozemkov. Nemožno hovoriť o nápadne nevýhodných podmienkach z pohľadu porovnania vtedajších a dnešných cien nehnuteľností, pretože takto „nevýhodné podmienky“ boli všeobecným produktom vtedajšej doby a postihovali rovnako každého, kto vtedy nehnuteľnosti predával. Nápadnú nevýhodnosť je potrebné posudzovať z hľadiska súladu kúpnej ceny s vtedy platnými právnymi predpismi a možno ju preukázať vo vzťahu k iným, vtedy uzatváraným porovnateľným zmlúvam, pretože vždy musí znamenať konkrétnu nevýhodu reštituenta v porovnaní s inými občanmi. Ak aj sťažovatelia namietali, že kúpna cena bola určená v rozpore s v tom čase platným cenovým predpisom a že pozemky v uvedenej lokalite boli predávané za vyššie sumy, pričom za odpredávanú kúpnu cenu si nemali možnosť obstarat' nehnuteľnosť rovnakej alebo obdobnej kvality a kvantity, z vykonaných dôkazov uvedené nevyplýva. Sťažovatelia nepredložili dôkazy na preukázanie týchto skutočností, a teda neuniesli dôkazné bremeno. V posudzovanom prípade nebolo možné vyvodit' záver, že poľnohospodárske prebytky získané z pozemku v relevantnom čase tvorili podstatnú časť príjmov rodiny sťažovateľov, resp. že rodina sťažovateľov bola výlučne odkázaná na predaj rastlinných prebytkov vyprodukovaných na pozemku. Nápadne nevýhodné podmienky musia objektívne existovať v čase vykonania právneho úkonu a nemôžu spočívať v subjektívnom cítení dotknutej osoby. Aj keď sa predaj pozemku v danej lokalite sa za vtedajších podmienok sťažovateľom v súčasnosti javí ako nevýhodný, neznamená to, že takýto prevod vlastníctva spĺňa reštitučné podmienky na navrátenie vlastníctva. Pozornosti najvyššieho správneho súdu neuniklo, že podľa obsahu administratívneho spisu sa prevod vlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti zo štátu na tretie osoby uskutočnil počas reštitučného konania, teda v rozpore s tým, ako prikazuje reštitučný zákon. V tejto súvislosti najvyšší správny súd poznamenal, že vyriešenie otázky platnosti, resp. neplatnosti takejto kúpnej zmluvy nie je predmetom konania o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy ani nepatrí do kompetencie správneho súdu. Pretože v prípade sťažovateľov neboli splnené podmienky na vydanie pozitívneho rozhodnutia o uplatnenom nároku podľa reštitučného zákona, je táto otázka pre aktuálne vedené súdne konanie irelevantná.

II.

Argumentácia sťažovateľov

11. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti opakovane uvádzajú, že najvyšší správny súd sa nevysporiadal s ich podstatnými námietkami uplatnenými v kasačnej sťažnosti týkajúcimi sa uzavretia kúpnej zmluvy v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, čo ich oprávňovalo domáhať sa vydania nehnuteľností podľa § 6 ods. 1 písm. k) reštitučného zákona, a zároveň vyjadrujú presvedčenie, že najvyšší správny súd nerešpektoval predchádzajúci nález ústavného súdu (bod 2).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/43/2022 z 22. decembra 2023 (bod 10), ktorý podľa názoru sťažovateľov nerešpektoval právny záver ústavného súdu vyslovený v náleze (bod 2).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľom známe z nálezu (bod 2), preto ich ústavný súd v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

14. Reštitučné zákony vo všeobecnosti predstavujú právnu úpravu zmiernenia majetkových a iných krívd z obdobia od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Je to právna úprava, ktorá mala prispieť k zmierneniu rozsiahlych krívd, ku ktorým došlo v pomerne dlhom období v oblasti občiansko-právnych a administratívno-právnych vzťahov. Uplatnenie reštitučných predpisov má za cieľ obnoviť oprávneným osobám ich pôvodné vlastnícke vzťahy, prípadne poskytnúť náhradný pozemok alebo finančnú náhradu. K reštitúcii dochádza na základe presne stanoveného dôvodu, ktorým boli menovite uvedené prípady straty vlastníctva majetku (reštitučný titul).

15. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší správny súd pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľov rešpektoval právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze (bod 2), judikatúru ústavného súdu ku kasačnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu (I. ÚS 89/2017, ZNaU 56/2017), ako aj odbornú literatúru (k tomu pozri napr. *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 1035 – 1042* a *ĽALÍK, M., ĽALÍK, T. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky, Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer, 2019. s. 404.*).

16. Po vrátení veci na ďalšie konanie sa najvyšší správny súd precízne zoberal splnením podmienok vydania nehnuteľností podľa § 6 ods. 1 písm. k) reštitučného zákona, pričom, vychádzajúc z toho, že tieseň a nápadne nevýhodné podmienky je potrebné posudzovať oddelene, aj keď spolu z podstaty veci súvisia, posúdil konkrétne okolnosti prípadu sťažovateľov (body 19 až 38 napadnutého rozsudku). Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu ani z obsahu administratívneho spisu nezistil, že by sťažovatelia v roku 1977 uzavreli kúpnu zmluvu v tiesni, pod nátlakom zo strany štátu, resp. štátnych orgánov s pôsobnosťou v oblasti výstavby a investícií. Stav tiesne nebol identifikovaný ani v prípade výpovedí vlastníkov susedných pozemkov, ktorí odopreli pristúpiť na ponuku štátu, preto štát od plánovanej výstavby „konzulátu MLR“ napokon ustúpil. V tomto kontexte nemožno nič vytknúť ani záveru najvyššieho správneho súdu, že nápadnú nevýhodnosť podmienok predaja/kúpy je potrebné posudzovať z hľadiska súladu kúpnej ceny s vtedy platnými právnymi predpismi a možno ju preukázať vo vzťahu k iným, vtedy uzatváraným porovnateľným zmluvám, pretože vždy musí znamenať konkrétnu nevýhodu reštituenta

v porovnaní s inými občanmi, čo sa však sťažovateľom nepodarilo, a teda neunesli dôkazné bremeno v napadnutom konaní.

17. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu tak podľa názoru ústavného súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie pred správnym súdom, pričom jeho závery nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (reštitučného zákona a Správneho súdneho poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva nespravodlivý výklad reštitučného zákona (III. ÚS 342/2017) ani porušenie spravodlivej rovnováhy medzi všeobecným záujmom a právom pokojného užívania majetku zo strany sťažovateľov v podobe legitímneho očakávania (bod 16 tohto uznesenia).

18. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňujú, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

19. Čo sa týka čl. 20 ods. 1 ústavy, tento nie je právnym základom oprávňujúcim osobu na pridelenie majetku od štátu. Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkov priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom (PL. ÚS 33/95). Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastniť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený. (PL. ÚS 38/95). Podľa názoru ústavného súdu sa účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy identifikuje s osobou, ktorá naozaj je vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva (PL. ÚS 42/2015). Tento právny názor je konformný s právnym názorom Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené čl. 1 dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979, č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70).

III.3. Záver:

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného

ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu